

Открадната отъ цигани.

(Пѣе се изъ пѣтя — на връщане отъ нива).

Като маршъ

137.

Ходила ми е хубава Димка
 На деветъ братя обѣдъ да носи, (2)
 На деветъ братя, десети — баща.
 Срѣща ѝ идатъ катунъ цигани,
 Катунъ цигани Димка хванали,
 Че я завели много надалечъ,
 Та я превели въ друга държава.
 Хемъ я водили, хемъ я мжчили:
 Деня я държатъ срещу слънцето,
 Нощемъ я държатъ срещу месеца,
 Дано почернѣй, дано погрознѣй.
 Че се намѣри мжжко детенце.
 Отговаряше хубава Дина:
 — „Ой ви ва вази катунъ цигани,
 Я хайде, хайде да ви заведа,
 Да ви заведа въ нашта държава,
 Че тамъ даруватъ хубава дарба.“
 Че ги излѣга хубава Димка,
 Че ги поведе черни цигани,
 Че ги водила отъ село въ село,
 Че си стигнала въ тѣхното село.
 Че ги заведе въ бащина плѣвна,
 Пъкъ тя замина обѣдъ да проси.
 Най-напредъ влезе въ бащини двори.
 Нейната майка на двори стои,
 На двори стои и жално плаче.
 Попитала я хубава Димка:
 — „Защо тѣй плачешъ, ти стара бабо?“
 Отговаряше Димкина майка:
 — „Ази си имамъ деветъ синове
 И една щерка хубава Димка.
 Тя се изгуби, откраднаха я.